16/04/2021

“Υποχρέωσή μας να τιμούμε τους ευεργέτες μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λευκάδος και Ιθάκης

Την Ποιμαντορική Εγκύκλιο του Ακαθίστου Ύμνου εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λευκάδος και Ιθάκης κ. Θεόφιλος. “Είναι στοιχειώδης υποχρέωσή μας να τιμούμε τους ευεργέτες μας” τονίζει ο Σεβασμιώτατος μεταξύ άλλων.

“Η Κυρία Θεοτόκος υμνείται ως δέντρο αγλαόκαρπο, που τρέφει τους πιστούς. Δέντρο που έχει ωραίους και γλυκείς καρπούς. Από αυτό το δέντρο και εκ Πνεύματος Αγίου εβλάστησε ο Κύριός μας, που μας παρέδωσε το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, με το οποίο τρέφονται οι πιστοί, ενούμενοι με Αυτόν τον Σωτήρα Χριστό” σημειώνει ο Μητροπολίτης αναφερόμενος στην Μεγάλη Ευεργέτιδα του ανθρώπου, την Παναγία.

Διαβάστε ολόκληρη την Εγκύκλιο του Σεβασμιωτάτου:

Πρός

Τόν Ἱερό Κλῆρο, τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες

καί τόν Εὐλογημένο Λαό

τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

«Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί.

Χαῖρε, ξύλον εὐσκιότατον, ὑφ’ οὗ σκέπονται πολλοί»

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἔχουμε τήν εὐλογία καί τή χαρά νά τιμοῦμε καί ἀπόψε τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ψάλλοντας τόν Ἀκάθιστο Ὕμνο στό Πανάγιο καί Πάναγνο Πρόσωπό Της. **Εἶναι στοιχειώδης ὑποχρέωσή μας νά τιμοῦμε τούς εὐεργέτες μας.** Ἡ ἀχαριστία εἶναι ἴσως ἡ μεγαλύτερη διαστροφή πού μπορεῖ νά συμβεῖ στόν ἄνθρωπο καί τή στάση τοῦ ἀχάριστου ἔψεξε πρῶτα ὁ Κύριος, ἀναφερεθείς στούς ἐννέα ἀγνώμονες λεπρούς (Λουκ. 17,17). Γιά τούς σοφούς καί τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ μόνος πού ἀπομένει τελικά λεπρός ψυχικά εἶναι ὁ ἀχάριστος.

Ἐμεῖς ὅμως, ὡς πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, διαθέτουμε τή διάκριση καί ἔχουμε τό προνόμιο νά ὑπερβαίνουμε ἀνθρώπινες μικρότητες καί νά ἐκδηλώνουμε τήν εὐγνωμοσύνη στούς εὐεργέτες μας.

Εἶναι οἱ σεβαστοί γονεῖς μας, εἶναι οἱ καλοί μας δάσκαλοι, εἶναι οἱ πνευματικοί πατέρες μας, εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἐπώνυμος ἤ ἀνώνυμος, πού στάθηκε δίπλα μας σέ μία δύσκολη καμπή τῆς ζωῆς μας.

Ὅμως ἡ ἀνθρώπινη ζωή ἔχει ὅρια καί ἡ ὅποια εὐεργεσία ἀποβλέπει συνήθως σέ ἐνδοκοσμικά δεδομένα. Ὡστόσο, ὅταν **ὁ εὐεργέτης μας εἶναι πνευματικός ἄνθρωπος καί ἀποβλέπει, πέρα ἀπό τά παρόντα, καί στά Οὐράνια καί Αἰώνια, τότε ὄντως ἡ εὐγνωμοσύνη μας εἶναι ἀνέκφραστη.**

Κορυφαῖο πρόσωπο σ’ αὐτό τό χρυσό κατάλογο εἶναι ἡ Παναγία μας, ἡ Μεγάλη Εὐεργέτιδα τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἡ Ὁποία διακόνησε πιστά τήν ὑπόθεση τῆς σωτηρίας μας. Ἐκείνη δέχθηκε στά σπλάχνα Της τόν Ἀχώρητο Λόγο καί Θεό καί Ἐκεῖνος τήν ὕπαρξη «διῆλθε ρομφαία» (Λουκ. 2, 35), αὐτό τό μαχαίρι τοῦ πόνου, πού νιώθει ἡ κάθε μάνα, ὅταν χάσει τό παιδί της. Ἡ Παναγία τό ὑπέστη καί αὐτό, ἔκλαιγε καί πόνεσε ἀφάνταστα. Ὅμως μετά τόν πόνο ἔρχεται ἡ χαρά· μετά τόν Σταυρό, ἡ Ἀνάσταση.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος ὑμνεῖται ὡς δέντρο ἀγλαόκαρπο, πού τρέφει τούς πιστούς. Δέντρο πού ἔχει ὡραίους καί γλυκεῖς καρπούς. Ἀπό αὐτό τό δέντρο καί ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐβλάστησε ὁ Κύριός μας, πού μᾶς παρέδωσε τό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μέ τό ὁποῖο τρέφονται οἱ πιστοί, ἑνούμενοι μέ Αὐτόν τόν Σωτῆρα Χριστό. «Ὁ τρώγων μου τῆν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει

κἀγώ ἐν αὐτῷ» καί βέβαια χωρίς τή συμμετοχή μας στό Μυστικό Δεῖπνο δέν ἔχουμε ζωή (Ἰω. 6,56). Καί λέγοντας ζωή, ἐννοοῦμε τήν Αἰώνια Βασιλεία, τήν ὁποία βιώνουμε ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τούτη τήν πρόσκαιρη ζωή, ἡ ὁποία μάλιστα χωρίς τόν Χριστό καθίσταται ἀβάσταχτη, ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Ἡ Θεοτόκος ὑμνεῖται καί ὡς δέντρο γεμάτο φύλλα καί μέ πολλή δροσιά, πού μπορεῖ νά φιλοξενήσει κάτω ἀπό τά κλαδιά του πολλούς, ὅλους ὅσους τό ἐπιθυμοῦν. Τό φυσικό δέντρο εἶναι δῶρο καί εὐλογία τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο, γιατί μᾶς δίνει καρπούς, ξύλα, σκιά καί καθαρίζει τόν ἀέρα. Ὅπου ὑπάρχει δέντρο, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καθαρή, ἔχουμε πλούσιο ὀξυγόνο. Τά δέντρα μᾶς χαρίζουν ὑγεία καί ὀμορφιά.

Ἕνα τέτοιο δέντρο «εὐσκιόφυλλο» εἶναι ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, ἡ Ὁποία ἐπιτελεῖ τό Ἀπολυτρωτικό ἔργο τῆς σωτηρίας κάθε ἀνθρώπου καί παράλληλα ἁπλώνει τά κλαδιά Της καί προσφέρει δροσιά καί ἀνάπαυση στόν κάθε ταλαιπωρημένο. Παρέχει σίτιση στόν πεινασμένο, νερό στόν διψασμένο, συντροφιά στόν ἀσθενή καί στόν μοναχικό ἄνθρωπο, ἐλπίδα στόν ἀπελπισμένο. Ἡ Ἐκκλησία μας, μέ τό λόγο Της, τά Ἱερά Μυστήριά Της καί τήν Ποιμαντική Της φροντίδα δίνει αὐτό πού ζητάει ἡ ψυχή καί κανείς ἄλλος δέν μπορεῖ νά τό δώσει.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου εἰσήχθη στή λατρεία τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας τό ἔτος 626, ὅταν ἡ Βασιλεύουσα ἀπειλήθηκε ἐπικίνδυνα ἀπό ξηρά καί θάλασσα καί μάλιστα χωρίς ἐπαρκῆ ἄμυνα, δεδομένου ὅτι ὁ αὐτοκράτορας Ἡράκλειος πολεμοῦσε τούς Πέρσες στά βάθη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, προσπαθώντας νά πάρει πίσω τόν Τίμιο Σταυρό.

Ὅλοι οἱ πιστοί ἔσπευσαν στό ναό τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν καί ἄρχισαν τίς δεήσεις στήν «Πάναγνο τοῦ Θεοῦ Μητέρα καί τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἁγιωτέρα», ποτίζοντας τό ἔδαφος μέ τά δάκρυά τους. Καί τότε ἔγινε τό θαῦμα. Μία τρικυμία κατέστρεψε τό στόλο τῶν Ἀβάρων στόν Κεράτιο κόλπο καί ἡ περσική δύναμη τῆς ξηρᾶς τράπηκε σέ φυγή. Ὄρθιοι τότε οἱ εὐσεβεῖς ἔψαλλαν τόν Ὕμνο αὐτό στήν Ὑπέρμαχο Στρατηγό, σέ ἔνδειξη τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος ἔχει 144 στίχους, 144 ‘’χαῖρε’’. Κάθε στίχος, κάθε ‘’χαῖρε’’ κί ἕνα μαργαριτάρι, ἕνα διαμάντι, ἕνα εὐοσμο ἄνθος στήν Παναγία μας. Ἡ 1η καί ἡ 2η Στάση τῶν Χαιρετισμῶν ἀναφέρονται στό ἱστορικό στοιχεῖο ἐνῶ ἡ 3η καί ἡ 4η ἀποτελοῦν τό θεολογικό μέρος τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, πού μᾶς εἰσαγάγει στή ‘’Νέα Κτίση’’ καί τήν καινούρια ζωή, στήν ὁποία μᾶς καλεῖ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νά

ἀνακαινιστοῦμε, νά ἀναπτερωθοῦμε, νά πορευθοῦμε μέ μετάνοια σέ τούτη τή ζωή καί νά ἑτοιμαζόμαστε γιά τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ὅπου μᾶς ἀναμένει ἡ Κεχαριτωμένη Θεοτόκος.

Ἡ Παναγία μας νά εἶναι πάντοτε μαζί μας.

Καλό Πάσχα.

Μετά διαπύρων πατρικῶν εὐχῶν καί ἀγάπης Χριστοῦ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

† Ὁ Λευκάδος καί Ἰθάκης Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ